

Finansloven, det skyde de sig ind under. Paa den Maade opnaar man, at Arbejderne faa en lang Næse, der bliver ingen Ting til dem. Hver af Parterne staar og venter paa, at den anden skal gøre noget, og saa bliver der ingen Ting ud af hele Sagen. Jeg havde, som sagt, haabet, at der vilde foreligge et saadant Forslag nu til Finanslovens 3dje Behandling. Den højtærede Minister stiller nu i Udsigt, at der muligvis senere kan komme noget. Det venter jeg mig ikke noget af. Vi have haft saa mange Skuffelser i denne Sag, saa nu venter jeg ikke noget, før jeg ser noget. At der kommer noget paa Tillægsbevillingsloven, have vi ikke nogen Vished for, det have vi ikke faaet nogen Sikkerhed for, saa det er jo ogsaa højt usikkert. Jeg venter mig derfor i det hele ikke noget i den Sag, før jeg ser noget. Men der er en anden Ting, som denne Sag maaske kan bidrage til, og det er, at samtlige Statsarbejdere organisere sig. Og jeg kan sige, at denne Tanke er ogsaa slaaet ned i Statsarbejderne, saa at de have begyndt at organisere sig, og hvis de vilde gøre det, tror jeg, at de langt lettere ville kunne gennemføre deres Fordring ad faglig Vej end ad den lange og trange parlamentariske Vej. Jeg skal nævne et Eksempel, som viser dette. Det vil være ærede Medlemmer bekendt, at vi i Fjor havde et Andragende fra Toldbodarbejderne. Tredjedelen af dem havde en Løn af 2 Kr. 75 Ø. om Dagen, og de ønskede at faa 3 Kr. Det var til Forhandling her i denne Sal, men det blev vedtaget med stor Majoritet, at det ikke maatte henvises til Finansministeren. Saa skulde man jo tro, at dermed var den Sag afgjort. Men disse Arbejdere have en Fagforening, og de sagde: denne Afgørelse ville vi nu ikke lade os nøje med. Og de toge saa fat, og ad faglig Vej lykkedes det dem at gennemføre, at de fik en Forhøjelse, ganske vist ikke af 25 Øre, som de havde ønsket, men dog af 10 Øre. Vi se altsaa, at en saadan Fagforening af nogle faa Hundrede Arbejdere er stærkere end baade Ministrene, Folketinget og Landstinget tilsammen. Hvad vi ikke vilde kunne gennemføre, det kunne de gennemføre ad faglig Vej. Jeg vil derfor, som sagt, haabe, at de mange Arbejdere, Staten beskæftiger, ville organisere sig og staa solidariske med hinanden — saa tror jeg, at det ad denne Vej vil kunne lykkes at gennemføre, hvad det ikke kan lykkes at gennemføre ad den parlamentariske Vej.

Ordføreren (C. Hage): Jeg skal ikke forlænge denne Diskussion. Jeg tror ikke, vi med Nytte fordybe os i, hvorvidt det privat indbragte Lovforslag har gjort Gavn eller ej. Derimod vil jeg fremhæve den Udtalelse af den ærede Finansminister, at hans Undersøgelser med Hensyn til en Række af Arbejdere ere bragte saa vidt frem, at han i en nær Fremtid vil se sig i Stand til at fremsætte Forslag, tilsigtede Forbedringer i deres Lønningsforhold. Jeg vilde meget beklage, om et saadant Forslag ikke kom frem endnu i indeværende Samling, og jeg vil tilføje, at det muligvis kan blive Genstand for Overvejelse i Finansudvalget, hvad der yderligere kan gøres i denne Sag. Det har selvfølgelig ikke kunnet være Mening, at den Omstændighed, at Spørgsmaalet er Genstand for Behandling paa et særligt Lovforslag, skulde afholde den ærede Minister fra at søge de Forandringer gennemførte paa Finansloven, som i øvrigt maatte anses for ønskelige. En Detailundersøgelse, en Undersøgelse, gaaende ud paa, hvorvidt denne eller hin Kreds af Statsarbejdere særlig maatte trænge til, og i Betragtning af alle Forhold maatte have berettiget Krav paa Lønningsforbedringer, en saadan Undersøgelse er Finansudvalget efter Sagens Natur ganske ude af Stand til at foretage. Den kan kun foretages af Administrationen. Jeg skal derfor paa ny paa Finansudvalgets Vegne rette en indtrængende Anmodning til Ministeren om hurtigst muligt at fremkomme med de Forslag, han har i Sinde at stille.

Guldbrandsen: Jeg skal tillade mig nogle faa Bemærkninger i Anledning af de Udtalelser, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) fremkom med angaaende Forslag til Bevilling af 400,000 Kr. til Statens dag- og ugelønnede Arbejdere. Det er ikke ganske rigtigt, naar det ærede Medlem paastaar, at man i Udvalget intet har gjort. I Virkeligheden har Udvalget gentagne Gange holdt Møde, det ærede Medlem er jo selv Medlem af Udvalget og har som vi andre deltaget i Arbejdet. Men paa den anden Side var Forholdet i Virkeligheden ogsaa dette, at vi maatte afvente og se, hvad den højtærede Finansminister kunde komme overens med Finansudvalget om angaaende Løsningen af dette Spørgsmaal. Den højtærede Finansminister udtalte nemlig ved 1ste Behandling af vort Forslag, at han ikke kunde